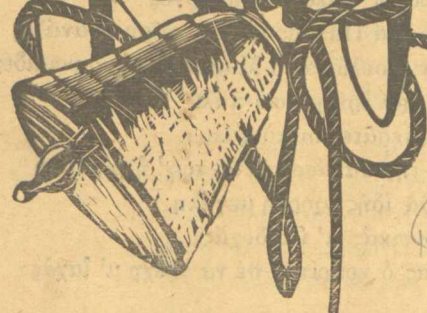

ἡ ΚΑΡΜΑΘΑΛΙΑ

49/ρα. 30/6/1929. 8.9

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ Ἄρβας θὰν' ὑπεύθυνος, συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος χίλια κι' ἑνηηκόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννῆα καί με τὰς ἐπανορθώσεις ἄλλη πάθαμε ζημιὰ	Μ' ἀριθμὸν τοῦ φύλλου ἑννῆα φλόγα καίει τὸν ντουσιὰ
--	--	--

Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθέναν καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολάς καὶ συνδρομάς
 προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Τοῦ καθὲ φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ	Ἰουνίου μηνὸς τριάντα τ' ἔχεις Γιάννη; ὄτ' εἶχα πάντα
---	--

Πρὸς τὸ Κράτος τὸ κλεινὸν ἕνα λόγο ἀληθινὸν

Ἄπο αὔριον ἐν ὄπλοις χωροφύλακες λοιπὸν
 κι' ἀστυφύλακες, φαντάροι μετὰ διακριτικῶν
 θῆς ἐκ λόγων ἔθνικῶν
 θῆς πρὸς χάριν τῶν ἐξόδων, θῆς πρὸς χάριν τῶν μισθῶν
 με ἐντάλματα... χιλιάδες κατὰ τῶν ὀφειλετῶν
 ἐτοιμάζονται νὰ πέσουν... καθ' ἡμῶν τῶν πολιτῶν
 ἀπ' τὸ Κράτος κατὰ τρόπον... λίαν ἀπαιτητικόν!
 μετ' ἀποσπασμάτων πλήθους καὶ καταδιωκτικῶν
 καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι καθ' ὑμῶν ὀμαδικόν!·
 κι' ὅποσον εὖρη τὸ κακόν!
 θὰ τὸν δῆτε ἐν τῷ ἅμα ὡς ψητὸν τῶν φυλακῶν
 καὶ θ' ἀποδειχθῆ με τοῦτο κατὰ τρόπον τραγικόν,
 ὅπως λέει ἡ παροιμία
 ἕξ ἀνθρώπων λογικῶν
 πῶς ποτέ τ' ὁ χορτασμένος δὲν πιστεύει, νησιτικόν...!

Ἄπο αὔριον λοιπὸν
 τὸ κυνήγιον ἀρχίζει καθ' ἡμῶν τῶν πολιτῶν
 καὶ ἀκούεται ὁ ὕπνος τῶν καλῶν μας βουλευτῶν
 μὰ... καὶ τὸ ὄχαλιτόν,
 ἀλλ' ἐν τούτοις εἰς τὸν σάλον σᾶς καλοῦν τῶν ἐκλογῶν
 καὶ κανένας δὲν φωνάζει: Τ' εἶναι τοῦτο τὸ κακόν!;..
 Πῶς τὸ Κράτος ἔρχετ' ἔτσι; τόσον ἀπαιτητικόν!
 καὶ στὴν τόσην ὀδυστυχίαν μᾶλλον ἀπειλητικόν
 εἰς στοὺς τοίχους νὰ μᾶς κλείσῃ τῶν στενῶν τοῦ φυλακῶν!

Ἄπο αὔριον λοιπὸν
 δαίμων χάριτος ἀνοίγει κατὰ τρόπον τραγικόν
 κάθε μαῦρο του φτερόν
 καὶ καλεῖ ἐν συμποσίῳ τὸ παμφίλιτατον κοινόν

τῶν ἀθῶων πολιτῶν ἀλλ'... ἐντὸς τῶν φυλακῶν!

Ἄπο αὔριον κυνήγι κατὰ τῶν ὀφειλετῶν
 λὲς καὶ με τὰς προθεσμίας διωρφώθη τὸ κακόν,
 καίτοι ἄνοιξ' ἐπὶ πλέον ἕνα στόμα φοβερόν
 ἡ μεγάλη δυστυχία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν
 λὲς καὶ εὐρήκαμεν τὸν γροῦπον ἀγγλικῶν πολλῶν λιρῶν
 λὲς κι' ἐκάμανε τὰ δένδρα τὸν χρυσοῦν αὐτὸν καρπὸν,
 λὲς κι' ἐβγάλαμε τοιοῦτον ἀπ' τὰ βᾶθη τῶν νερῶν
 λὲς κι' ὁ κόκορης κι' ἐκεῖνος μᾶς ἐγέννησεν αὐγόν
 λὲς καὶ τρώμε ἀπ' τὴν κουτάλα τὸν μισθὸν τὸν παχυλόν
 ποῦ ζητοῦν καλά καὶ σώνει
 ὁ πτωχὸς νὰ τοὺς πληρῶνει
 εἰ δ' ἀλλοιῶς νὰ τότε κλείουν στὰ στενὰ τῶν φυλακῶν!

Ἔ! Θεέ μου τ'εἶναι τοῦτο τὸ ξημέρωμα λοιπὸν;
 τὸ ξερό ψωμί δὲν νοιῶθουν πῶς ζητοῦν ἀπ' τὸν λαόν;
 ποῦ οἰκονομεῖ καθέννας μετ' ἀγῶνα αἱματηρόν;
 Ποῖον Κράτος; Ἄλλη χώρα; Ἐν τῷ μέσω τῶν δεινῶν
 στέκετ' ἔτσι διψαλέον καὶ δεινὰ ἀπαιτητικόν!..
 ἢ τὸν φόρον, ἢ σέ κλείω στὰ στενὰ τῶν φυλακῶν;

Ἄπο αὔριον λοιπὸν
 τὸ κυνήγιον ἀρχίζει τῶν ἀφίλων πολιτῶν
 τὴν στιγμὴν, ὅπου τὸν βιον μᾶς ὑπόσχονται φθιγνόν!
 τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἐργάτης δὲν λαμβάνει κἄν μισθόν,
 τὴν στιγμὴν, ποῦ τὸ χαλάζι φθάνει καταστρεπτικόν
 νὰ τὸ Κράτος! Ἰμπρός σὲ σένα ἔρχετ' ἀπειλητικόν
 καὶ τὸν φόρον σοῦ φωνάζει
 ἀλλοιῶς σίδερα σοῦ βάζει
 καὶ σὲ κλείει εἰς τὸν χῶρον τῶν στενῶν τῶν φυλακῶν
 Ἄλλὰ ὄχι! Δὲν θὰ γίνη! Κι' ἄν γενῆ.. Τῶν βουλευτῶν

ὡς ἠχήση ἢ φωνὴ
Καὶ μὲ πόνο ἀληθινὸν
νά ταχθῶσι προθεσμιαί, χρεωλύσιον μακρὸν
νά μπορέση νά πληρώση ὁ καθένας χρεωστῶν
πρὶν τὸ Κράτος πλέον φθάση εἰς τὰ βάθη τῶν κρημνῶν

Στοὺς δοκίμους μὲ τὸν Ἄρη στέλλω γράμμα γιὰ μιὰ χάρι

Λοιπὸν ἔφυγε κι' ὁ Ἄρης
κι' ὁ μέγας ὁ Βαρκάρης
ὁ τουτέστιν Τιμονιέρης,
τῶν Βουλῶν ὁ μπουρλοτιέρης
ἐξεφώνησ' ἓνα λόγον πλήρη ἀγνῶν ἰδανικῶν
θαλασσίων περιπάτων καὶ κανσῶνων τραγικῶν
τῶν στοιχείων τῶν ὑγρῶν
καὶ ἐξέστη ἀπορῶν
πῶς αὐτὸς ἐνδεδειγμένος νικητὴς ὠκεανῶν
ἀπεδέχθη τὸ καρᾶβι τῶν πραγμάτων τῶν κοινῶν

Λοιπὸν, ἔφυγεν ὁ Ἄρης
κι' ὁ μέγας ὁ Βαρκάρης
ὁ τουτέστιν τιμονιέρης
τῶν Βουλῶν ὁ μπουρλοτιέρης
ὀρκιζόμενος ἀκόμη στὴν καλήν του τὴν ψυχὴν
εἶπε πῶς εἶναι σπουδαῖος καὶ περὶ τὸ ναυμαχεῖν
καὶ οἱ Δόκιμοι ἱππότες
τὸν ἀκοῦσαν κεχηνότες
καὶ τοῦ εὐχήθησαν ἀμέσως τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν
καὶ τοῦ κλίματος προπάντων τὴν ταχεῖαν ἀλλαγὴν

Μπρὲ! βάι! βάι! τ' εἶναι τοῦτος;
δαίμων; ἄνθρωπος; ἢ πλοῦτος;
Πῶς ἀτύχησε νά γίνῃ τὸ λοιπὸν πολιτικός;
ποῦ μποροῦσε νά ὀδηγή τὰ καρᾶβια ὀμαδικῶς;
Ποιὸς τοῦ ἔκοψέ τὴ φόρα, ποῦ τὸν ἔφερναν οἱ δρόμοι;
ποῖ' εἶν αὐτοὶ οἱ περιδρομοὶ
ποῦ τὸν πῆραν καταπόδι
ποῦ νά τοὺς κοπῆ τὸ πόδι;

Ποιὸς δαίμων; κακὸς δαίμων; τοῦ σταμάτησε τὸ ρόλο;
π' ἀσφαλῶς θὰ εἶχε σπάσει τὰ μουντράκια του στὸ μῶλο;

Μωρὲ τ' εἶναι τέλος πάντων τοῦ ἀνθρώπου ἢ φωτιὰ
νά σκορπάῃ τὴν ψευτιά!
ἀλλ' αὐταῖς ἢ κοῦρες ὄμως
ἐλεχθῆκαν παρανόμως
περνοῦν κάθε καλαντάρι
ποῦ ὁ διάβολος νά πάρῃ
Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀφοῦ θέλει καὶ καρᾶβια νά ὀδηγή
ποιὸς τ' ἀρνεῖται νά μὴν πάρῃ;

Ποιὸς τ' ἀρνεῖται τώρα ἀκόμη τὸ τιμόνι μὲ φορὰ;
σᾶν μπορεῖ νά τὸ κρατάει εἰς τὰ χέρια του γερά;

Δι' αὐτὸ λοιπὸν προτείνω
καὶ στὸν Μπότσαρη ἐκεῖνο
ὅσο δύναται ταχὺς
νά τὸν κάμῃ ἐν τῷ ἅμα, Ναύαρχον μας παρευθὺς
καὶ τὸν ὄρκον θὰ πατήσω
νάμπω νά τὸν τραγουδήσω

μετ' ἐπαίνων καὶ φωνῶν
Μπουρλοτιέρην, κανονιέρην, μὰ καὶ Ναύαρχον δεινόν!

Κι' ἔτσι ἔφυγεν ὁ Ἄρης
σᾶν τελείωσ' ὁ Βαρκάρης
κι' εἶπε κι' ἄλλα ὁ Ὑπουργὸς
καὶ θὰ πάῃ στὸ Λά Πάλμας νά μᾶς φέρῃ ἀνανάδες
εἰς τὸ Κάδιξ, στὴν Τουλώνα τὸ Μαρόκο, γιὰ κουρμάδες
καὶ σᾶν ἔρθῃ πίσω πάλι
καρτεράτε του τὸ χάλι
γιὰτὶ βλέπετε τῆς θαλάσσης ἔτσι τῶχ' ἢ βιοπάλη
καὶ θὰ ἰδῆς γιορτὴ μεγάλη
μουσικᾶς κι' ὑποδοχᾶς
κι' ὁ καθένας ὁ κοπρίτης θε νά τρέχῃ μ' ἰαχὰς

Μπράβο ἔνδοξε πατέρα!
μά. φυλάξου! μὴ οὐ νοιώσῃ εἰς τᾶλήθεια ἢ Ἀγγλιτέρα
καὶ σὲ πάρουν ἐκεῖ πέρα
καὶ δεινὸς μᾶς βρῆ μελεᾶς
καὶ σὲ χάσῃ κι' ἢ Πατριδα καὶ ὁ Ρωμηὸς ὁ φουκαρᾶς

Προμηνύματα τῆς... ζέστης, θὰ μοῦ πῆτε εἶν' αὐτὰ;
Σᾶς πιστεύω, ὡς κι' ἐκεῖνον ποῦ διαρκῶς μᾶς ἀπατᾶ
καὶ πηγαινεὶ τὸ καρᾶβι πότε κόντρα, πότε σία
καὶ πιστεύομεν ὡς τόσο
στὸ καλὸ τὸ περὶ μὲγάλο
ἀπ' τὴν τόσην ἀμασία
κι' ἀπὸ τὴν ἀπελπισία
νά γενοῦμεν ὁ καθένας
τώρα ἀγιώριστοι τελείως κι' ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο!

Κι' ἐγὼ θέλω ἀπ' τὸν Ἄρη
νά μοῦ φέρῃ ἓνα κανᾶρι
ἐκ τῶν Καναρῶν νήσων
ὅπως θᾶλθῃ πάλι πίσω
ἐν τ' ὄραϊφ (!) ἐπινεῖφ!
νά μπορέσω νά γλυτώσω κι' ἐγὼ... λίγο.. τελωνεῖο!

Τῆς Κομοῦνας κατακτήσεις π' ἂν ἀκούσης θ' ἀπερῆσης

Μὲσ' τῆς ζέστης τὸ καμίνι
νά καὶ διαμαρτυρίας, ποῦ ἢ Κομοῦνα μᾶς ἀφίνει
λόγια! φούμαρα μεγάλα
γιὰ τὴν δόλγια τὴν... κουτάλα
καὶ τὰς μάζας προσκαλεῖ
κι' ἢ ἡχῶ ἀντιλαλεῖ
ὅ,τι αὐτὴ διαλαλεῖ
ὅτι τῶχει καὶ δὲν τῶχει
κι' ὅτι τῶχει στὸ τσουβάλι
κι' ὅτι δύναμη ὑπάρχει, εἰς τοὺς κόλπους τῆς μεγάλης
ἂν καὶ πάντοτε τῆς τρώει, ὅπου λέτε, ἀπ' τὸ κεφάλι
καὶ δὲν βγαίνει, οὔτε μιλιὰ
κι' ἔτσι πάντοτε τελειώνει καὶ τὴν κάθε τῆς δουλειὰ.

Μὲσ' τῆς ζέστης τὸ καμίνι
ἢ Κομοῦνα παίρνει, δίνει
κατὰ τῆς μπουρζοαζίας ἀπειλοῦσα κατακτήσεις
καὶ γιὰ τὰς ἐλευθερίας!!! κοπτομένη, ὡς ἐπίσης
γιὰ τὴν τάξι καὶ δι' ἄλλας τῶν κρημάτων ἀπαιτήσεις

Καὶ στὸ τέλος πούφι! δι' ὄλα
οἱ ἐργάται τῶν τῆ φόλα
κι' ὄλοι κάθουνται στὰ κῶλα..!

Τέλος πάντων! Ἡ Κομμούνα μᾶς ὑπόσχεται πολλὰ
ὡς καὶ τοῦτα, μὰ καὶ ἄλλα
ὡς καὶ τοῦ πουλιού τὸ γάλα
καὶ μ' αὐτὰ σκορποῦν ἀμέσως τῶν ἀτύχων τὰ μυαλά
κι' ἕνα πούφι! εἶναι στὸ τέλος ὅλη τούτη ἡ δουλειά!

Μέσ' τῆς ζέστης τὸ καμίνι
νά! καὶ διαμαρτυρίαις ποῦ ἡ Κομμούνα μᾶς ἀφίνει
καὶ ὁ μῦλος τῆς γυρῖζει
καὶ ὁ μῦλος τῆς κροτεῖ
κι' ὄλους μᾶς ἀνακουφίζει
μὰ καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ
κλίπ! κλάπ!
κι' ὄλους μᾶς ἀνακουφίζει
καὶ μὲ λόγια εὐχαριστεῖ!
Ἄχ! Κομμούνα! πές μας ψέμμα
κι' ἀπὸ τᾶλλο μας τ' αὐτί!!
γιατὶ μᾶς εὐχαριστεῖ!!!

**Ἀπὸ τῆ Φιλαρμονικῆ
ἐπίδειξις μαθητικῆ
Πῶς ὁ Φάπας ἐρωτᾷ
καὶ ὁ Κλάπας τ' ἀπαντᾷ**

Φ.— Πῶς; Κι' ἐσὺ λοιπὸν ἔδω μέσα, καλὲ Κλάπα, τριγυρνᾷς;
ἢ μὴν εἶσαι;..

Κ.— Προσεκλήθην καὶ στὸ λέγω, σὺν μιᾶς..
νά... προσέχης, γιὰ νὰ ξέρης καὶ νὰ μὴ παραλογᾷς

Φ.— Ἄλλὰ βλέπω ἄλλον κόσμον;

Κ.— Ναι ἀλλ' εἶναι ἐκλεκτὸς
ἔπειτ' ἂν ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι θὰ ἐπήγαινες σκαστὸς!.

Τῶχαις λίγο μεσ' τῆ ζέστη, μεσ' τῆ Φιλαρμονικῆ
νὰ στριμώχνεσαι ν' ἀκούσης, τέτοιαις ὥραις, μουσικῆς

Φ.— ὦ βεβαίως! Μὰ γιὰ κύτα πρὶν ἀρχίσης νὰ μοῦ πῆς
ποιαῖς θὰ ἰδῆς.

Κ.— Ὁρθὸς κυτᾶζω μὰ καὶ μετὰ προσοχῆς;
καὶ νὰ! πρῶτα τὸν Τοπάλην ἀντικρυζῶ ἐμφανῶς,

ποῦ ὑποδέχεται τοῦ πάντας καὶ τὰς πάσας εὐγενῶς
τὸ γιαιτρὸ τὸ Μυλωνᾶ

ποῦ στῆ χάρι σὲ περνᾷ

τὸν Σπυρόπουλον Μανώλη, ποῦ γυρνᾷ καμαρωτὸς
κι' εἶν' πρὸς πάντας γελαστὸς.

Τόνε βλέπεις ἀπ' τὴν πόρτα ποῦ κι' ἐσένα χαιρετᾷ;

Φ.— Ναί!!

Κ.— Λοιπὸν κι' ὅτι κι' ἂν βλέπεις εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς
[τὸ χρωστᾷς

Φ.— Τοὺς συγχαίρω! κι' ἐπιμένω νὰ τοὺς ἔδω κι' ἀπὸ κοντὰ
Κ. Μὰ στοὺς τρεῖς τοὺς νὰ προσθέσης τὸν Κακούρη χωριστὰ

Φ.— Κι' αὐτοῦ μπράβο! κι' ἔλα πᾶμε..

Κ.— Στάσου ντὲ.. κι' ἔχεις καιρὸ.

Κύτα τῆ Δασκαλοπούλου μὲ τὸ μπλὲ τὸ ζωηρὸ,
πῶχει ἀκόμη τὰ μαλλιὰ τῆς, μὲ ὠραῖα χτενισιά,

σὺν τὴν κυρία τῆ δροσιᾶ,

τὴν Θεοδώρα Ζωῦποπούλου μία χάρι, μὲ χαρὰ
τὴν Ἐλένη τοῦ Τσαγκάρη, πῶχει μάτια ζωηρά..

Φ.— Τὴν γλυκεῖα κυρία βλέπω τοῦ κύρ Σπ. Χρυσανθοπούλου
βλέπω τὰς Δημητροπούλου καὶ τὰς δυὸ Κωνσταντοπούλου

τὴν Μαρί.., τὴν Θεανὸ..

καὶ τὴν Π. Ἀγτωνοπούλου μ' ἕνα φόρεμα λιγὸ

Κ.— Ἄλλ' αὐτὴ θὰ λάβῃ μέρος σὺν θὰ παίξουνε Γκουνῶν.
Μὰ χαρούμενος ἀκούω πῶχαις κάτι στὸ τσερβέλο

Φ.— Πῶς; Καὶ νὰ! κι' ἡ Κοντιάδου μὲ τὸ κίτρινο καπέλλο!

Κ.— Κύτα τὴν Παπανδροπούλου τὴ Χρηστίνα μὲ φορὰ

Φ.— Τοῦ κύρ Γιώργη; Πῶς; τὴν βλέπω καὶ σοῦ εἶναι μὲ χαρὰ

Κ.— Κύτα τὴν Ἀνδριοπούλου ποῦναι σὺν τὴν κουκουνάρα

Φ.— Καμαρώνω καὶ κυτᾶζω τὴν κυρία Μαγκανάρα

Κ.— Δὲς τὴν Παπανικολάου, ποῦ τῆς πᾶν' τόσο τὰ μαῦρα
μὲ τετράγωνο καρὲ

τὴν γλυκεῖα Ἀγγελοπούλου ποῦ τῆς πᾶν' πολὺ τὰ μπλὲ
τὴν Σπανοῦ χαριτωμένη μ' ἕνα φόρεμα ἐμπρομὲ
καὶ τὴν Σούλου ἐμπρὸς σ' ἐμέ.

Φ.— Τὴν Σοφῆ ἐκεῖθε βλέπω ποῦ φορεῖ ἕν' ἀρζαντὲ

Κ.— Πάψε λίγο γιὰτὶ ἀρχίζουν τὸ βιολί οἱ μαθηταὶ

καὶ καμάρωσέ μ' ἐμένα τὸ μικρούλι τὸ κορμί

τὸ Νιονιάκο Τσικλητῆρα ποῦναι μία σπιθαμὴ

μὰ μὲ τέχνη τὸ δοξάρι τὸ τραβίει στῆ γραμμὴ

καὶ μ' ἀνάβουν οἱ καῦμοι!

Φ.— Τὴ Μικρούλα τοῦ μαέστρου τοῦ Μηλιώτη βλέπω ἐκεῖ,
ποῦ στὸ πιάνο συνοδεύει μ' ἐπιμέλεια ἀρκετῆ.

Τὸν πατέρα, ποῦ μὲ βία κάποιος δάκρυ συγκρατεῖ

ἄχ! γιὰτὶ νὰ λείπῃ κάποιος γιὰ νὰ ἰδῆ τέτοια γιορτῆ!

καὶ τὸν Ζέζα, καλὸν θεῖο ποῦ τοὺς δυὸ χειροκροτεῖ.

Κ.— Κύτα καὶ τὸν Ἀγουρίδη ποδοσφαιρῶν ἀθλητῆ.

μὲ μὲ κόκκινα μαλλιὰ

καὶ τοῦ Ράπτη τὴν Κατίνα, ποῦ φορεῖ πάντα γιαιτῆ

τὴν πικαντικῆ, σκερτσόζα, μὲ τὴν ὁμορφὴ μιλιὰ

τὴν Κυρία Μακρυγένη μὲ τὰ γκρίζα τὰ μαλλιὰ

κι' ἀκου τὴν Παπανδροπούλου

μετὰ τῆς Ἀγτωνοπούλου

ποῦ βιολί καὶ πιάνο παίζουν μετὰ τοῦ Μπιέλ τῆ Σονάτινα

Φ.— Τὰς Βιτάλ ὠραῖα βλέπω, τὴν Εσθήρ καὶ Σεραφίνα

τὴν μητέρα τοὺς Κυρία, ὅπως πρέπει. Τὴν Μαρίνα

Κ.— Τὴν Τριανταφυλοπούλου εἰς τοῦ Βέμπερ τὸ κομματι

ἀκου τώρα..

Φ.— Ἄλλὰ καὶ τούτη, πολὺ μούπεσε στὸ μάτι

σταθερὰ μελετημένη, μὲ τὸ φόρεμά τῆς γκρι.

κι' ἡ Τσουγκράκη ἡ Εὐτέρπη ὅπως πάντα δροσερῆ

Κ.— Κύτα τὴν Ἀγγελοπούλου τὴν καλὴ τὴν Ἀσπασίτσα

μὲ τὸ φρέσκο βεραμάν τῆς τὴν κυρία Ἐλενίτσα

καὶ τοῦ Γόντικα ἀφουγκράσου τὴν γλυκεῖα μὰς τὴν Πιπίτσα

μὲ τὴν Ἀντονακοπούλου εἰς τοῦ Γκέρν τὸ κονσερτίνο

κάποια θεῖα συγκινημένη εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο

καὶ περὶ κεῖθε κύτα ἀκόμα τοῦ Πετρέσκο τὸ Μαρίνο

Φ.— Ἐσὺ πᾶς νὰ μᾶς τρελλάνης μωρὲ, Κλάπα, τὸ μυαλὸ

Κ.— Ἄκουσε τὴν Οἰκονόμου πῶχει παίξιμ' ἀπαλὸ

στὴ Σονάτα τοῦ Μπετόβεν μέρος πρῶτο καὶ καλὸ

Κ.— Κύτα τὴν Ἀθανασίου τὴν καλὴ μὰς Γαβριέλλα

καὶ τὰς δύο Χαραλάμη ποῦ κι' δυὸ τοὺς εἶναι τρέλλα

πῶχ' ἢ μὲ τὸ βεραμάν καὶ ἡ ἄλλη τὸ λιγὸ

Φ.— Τὴν Μαρία Μάγνη βλέπω. μὲ δαντέλλα στὸ λαιμὸ

Κ.— Καὶ τὴν Ἑλλῆ Μαγκανάρα δὲν ἀκούεις στὸ βιολί;

Φ.— Πῶς; Καὶ μάλιστα, πῶς παίξει μ' ἐπιμέλεια πολλή!

Κ.— Τότε κύτα καὶ τοῦ Μάμου, τοῦ κύρ Πέτρου τὴν κυρία

Φ.— Βλέπω τὴν Παρθενοπούλου μὲ λευκὰ στῆ γαλερία

Κ.— Καὶ τὴν Οἰκονομοπούλου δὲν κυτᾶξεις;.. τὴ Μαρία

καὶ τὴν Δημητρακοπούλου μετὰ τῆς Αὐγερινού;

Φ.— Ἐγὼ μάτια μ' ἔχω χάσει τώρα πλέον, πῶς καὶ νοῦ

οὔτε ξέρω ποῦθε πρῶτα νὰ κυτᾶξω καὶ νὰ ἰδῶ

και κυτω τον Τσικλητήρα τον οδοντοιατρο

Κ.— Και δεν βλέπεις και την Μπρούζου με λευκό μεταξωτό;
την Θυμίτσα Γαλλιατσάτου μ' ένα φόρεμ' ανοιχτό;
Δεν κυτᾶς την Λαμπροπούλου μ' εμπριμέ λαχταριστό;

της δυο κόραις του παπα;

και μαζυ την παπαδιά

πουν' ακόμη φουφουδάτη ποιο καλή κι' απ' τα παιδιά;

Δεν κυτάξεις τον Μουστακή

τον παμφίλατον Γιωργάκη

που κι' αυτός εδῶ γυρνᾶ;

και τον κύριο Μαρώνι, που φορεῖ λευκά λινά;

με λινο την Φωτοπούλου και την Ἡρα τη μικρή,

την Παπαδημητροπούλου με τουαλέτα ντεριγιέρ και

Φ.— Βλέπω τὰς Ἀργυριάδου, μα και την Σταματοπούλου

την κυρία του Μαλτέζου και την Βασιλικοπούλου

και την Βάσω του Ἐξάρχου μα και την Κολυροπούλου

και την Παπαδημητρίου την καλή μικρή μας Πίτσα

κι' ένα... κάποιον, που του καίει ἡ Λαμπρή την καρδίτσα

την Ρικάπιτο κυτάζω εἰς τὰ κόκκινα ντυμένη,

μα και την Βασιλοπούλου πουναι σᾶν συγκινημένη,

Κ.— Την ὠραία Καρατζᾶ μας με τὸ πράσινο γιὰ κύτα

και τον φίλον Τσικλητήρα τον και σύμβουλον τον Θῆτα

και τον νέον Γαλλιατσάτον που σου λέει τὰ πολλὰ

και τον Γιάννη Ρωμαίδη, γύρνα κύταξε καλλὰ

που φαγάναν ἄλλην νέαν, ἔξ Εὐρώπης κουβαλεῖ

Φ.— Δεν σου μοιάζει πῶς ακόμη με τὸ νοῦ του πηλαλεῖ;

Κ.— Πᾶψε κι' ἄκου

τώρα πλέον και του Ράπητη την Κατίνα

κι' ἀφουγκράσου με τι γλύκα Παδερέβσκυ παίζει φίνα

κι' ἄκου... πῶς χειροκροτοῦνε τέτοιο παίξιμο τρελλά

Φ.— ὦ! ἀκούω! παλαμάκια βεβαιότατα, πολλὰ....

και στην αἴθουσα,... τι γλύκα!... που ἀπλώνει ἀπαλά...,

που τρελλαίνει τὰ μυαλά!

Κ.— Κύτα και τὰς Λαμπροπούλου δυο κορίτσια γελαστά.

τον Παπαπολυχρονίου Πολυχρόνη χωριστά...

του Παπαζαφειροπούλου τον καλόν μας Παντελή,

που κι' αυτός παίζει ὠραῖο, κι' ἀξιόλογο βιολί

και τον Μπίσυλα γιὰ κύτα ἕναν πρώτης Δικαστή

που ἀκούει, καθισμένος, με μεγάλη προσοχή

καί... σταμάτα...!

Φ.— Τι συμβαίνει;

Κ.— Ἄνεβαίνει μιὰ γνωστή.

Ἡ δὲ Λέρνια ἡ Μαρία που θὰ γίνῃ θαυμαστή.

Εἰς τὰ χέρια της τὸ πιάνο ἔχει γίνῃ μανιακὸ

σᾶν νὰ πέφτουνε κανόνια ἀπ' τὸ πυροβολικὸ

και με γλύκα ὅταν πρέπει... ἄκου, ἐκεῖ τώρα κι' ἐσύ!

ἢ που εἶναι κι' ἡ καρδιὰ της ὅπως ἔμαθα χρυσή;

Φ.— Βλέπω και τῆς ἀδελφαις της πῶχουνε συγκινηθεῖ

τὸ Γαετάνο που ἔν εκστάσει κι' αυτός ἔχει βυθισθεῖ.

Κ.— Και την Παπαμικροπούλου την Ἡλέκτρα κύτα 'κεῖ

μέσ' τὰ κίτρινα γιὰ κύτα που εἶναι ὅλη βουτηχτή

την Ψωμᾶ την διαλεχτή

και την... ἄτυχην που ἔχει τὸ ὄνομά της περὶ σβυσθεῖ

εἰς την τσέπη ὅπως εἶχα τὸ γραμμένο τὸ χαρτί.

Φ.— Ἄκου τώρα την ὀρχήστρα π' ὅλοι παίζουνε μαζή

κι' ὅλοι μείναν ἔν εκτάσει δηλαδὴ ὡσᾶν χαζοί.

Κύτα την Γαλανοπούλου εἰς τὸ δεύτερο βιολί

και τον Ἐφορο τὸ Στάμο, που εἰς τόνον ρέ ματζόρε

στον Τοπάλην ὁμιλεῖ

κι' ὁ Τοπάλ' εἰς λά μινόρε

τον κύρ Στάμον ἐγκαλεῖ,

και του δίνει συμβουλή

κι' ἔτσι ἔληξεν ὠραῖα ἡ ἐπίδειξις αὐτῆ

και συγχάροντάς τους ὅλους ὅσοι ἐκάμαν κάτι τι

σ' ὅλους εὐχόμαι ἐπίσης ἀπ' τὰ νύχια ὡς την κορφή

στον Τοπάλη, στον Μανώλη και στ' Ὁδεῖον, προκοπή!

και πλουσιώτεροι του χρόνου νὰ φανοῦνε οἱ καρποὶ!

και του Χις φωνάζω! Ζήτω! κι' ἔλα, φώναξε, κι' ἐσύ,

Μὰ και τῆς Λαμπρή ζήτω, πῶχει χάρι περισσή

γιατ' ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔχουν και οἱ δυο καρδιὰ.. χρυσή...!!!

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς

δυὸ εὐχὰς μας ἐκλεκτὰς

Στὸν Ἀπόστολον τὸν Στράτον, ἀποστέλλω στὴ γιορτῆ του
δυὸ φάρμακα... Μὲ τῶνα ναῦρη ἀμέσως τὴν καλὴ του
και με τᾶλλο τριπλασία νὰ ἰδῶ τὴν προκοπὴ του!

Στὸν Ἀπόστολον Κυλλίσην, φωτογράφον με κεσᾶτσα...
κι' εὐνοὺς τύχη νὰ γεμίξη και τὰ δυὸ του τὰ δισάκια

Στὸν Ἀπόστολον Τσιτσίκην, βουλευτὴν ἀγροτικὸν
και ταχέως ἕνα τέτοιον νὰ τὸν ἰδῶ και ὑπουργὸν

Στὸν Ἀπόστολον Πολίτην, τὴν ὁμοίαν μου εὐχὴν
νὰ τρομάξη ἡ Ἑλλάδα ἀπ' ἀγρότου ἰαχὴν

Εἰς τὸν Πέτρον Μάμμον στέλλω αὐτοκίνητον και βύνην
μηχανὰς και πολλὰ κέρδη και νὰ σκέπτετ' ἔν τῷ πίνειν

πῶς δὲν πίνει κι' ἡ «Καμπάνα» τὴν καλὴν στιγμὴν ἐκείνην!

Εἰς τὸν Παῦλον Ἐλλοῦλ στέλλω εὐχὰς δύο πλουτοφόρους
νὰ πληρώνη ὀλιγοτέρους του Κουβέρνου μας τοὺς φόρους

και νὰ παύση κάθε σχέσιν με ἡμᾶς τοὺς Δικηγόρους.
Εἰς τὸν Παῦλον τὸν Βουρδέρη ἀποστέλλω εὐχὴν, που
[βοῆκα

ναῦξηθῆ τὸ νταραβέρι, πολλὰς νύμφας, μά.. με προῖκα

και πρὸς τούτοις ἐπιδόξους, τοὺς γαμπροὺς με τὸ τσουβάλι
και νὰ μὴν εὐρίσκη τόπον τὰ μεσιτικὰ νὰ βάλλη.

Στὸν Δρακόπουλον ἐπίσης τύχην εὐχόμαι καλὴν
μα και τὴν κληρονομίαν νὰ τὴν εὐρη παχυσυλὴν.

Στὸν Βεροζόπουλον τὸν Πέτρον τῆς Ἀπογευματινῆς μιὰ
γιὰ νὰ γράφη κάθε μέρα τὴν μηχανικὴν του ὕλην [στήλην

κι' ὅταν ἄλλος ὡς... ἔν τέλει πρὸς τὰ 'κεῖθεν ἀριβάρει
νὰ κρατῆ κι' ἕνα στυλιάρη

Στὸν Ἀπόστολον Κουντούρη γυναικῶν μαλλιά και γέ-
[νεα

γιὰ ν' αὐξάνουνε τὰ κέρδη στῆς τσατσάραις και τὰ χτένια
Στὸν Ἀπόστολον Μαρκέτον του ντομίνου καλὴν τύχην

μα και ἐκ μέρους του Λευτέρη δυὸ φιλιὰ και μιὰ μαστίχην

Στήλη ἀλληλογραφίας

διὰ λόγους ποικιλίας

με ὀλίγας ἀγγελίας

Συνιδῶμεν τῆς Π ρ ω ῖ α ς κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν

γιὰ τὸν πρῶν Βασιλέα, δημοσίευμα τερπνὸν

ἀπ' τὰ χέρια του Σκαρλάτου, που με κάλαμον δεινὸν

τὴν ζωὴν του περιγράφει, τὸ Ἀκάνθινὸν του Στέμμα

που ἐπλήρωσ' ἕνα Θ ρ ὀ ν ο με τὸ τίμιόν του αἷμα..

.....

Στου Ἀνδρέα Μπεζεριάνου εἰς τὴν Κάτω Ἀχαΐαν
βρίσκετ' ἀριστοὺς μεζέδες με τὴν μπύραν πάντα κρύαν.